

Кощаво гримлять трамваї

Володимир Свідзінський

Кощаво гримлять трамваї,
Ніби падають з висоти,
Огнів — як листя у гаї,
Свічниками горять мости.

Я хвилююсь, ніяк не звикну
До ніжної темряви, до весни.
По садах золотіють вікна,
Як під папороттю світуни [1].

І я сам ходжу, мов у лісі,
Ніде не жданий, нічий.
У глибокім вікні, при завісі,
Тінь виноградних очей.

Чи зустріну тебе, не знаю.
І не відаю навіть, хто ти.
Як Іван-царевич, шукаю
Нерозлюбленої краси.

[1] - Світуни — світлячки.